

MANIOBRES OBSCURES CONTRA UN GOVERN MINORITARI

Leguina, amb la censura al cos

Malgrat que el president de la Comunitat de Madrid, el socialista Joaquín Leguina, ha aconseguit salvar la moció conjunta PP-CDS, el seu govern es troba en una situació ben difícil. A la tardor, probablement, la dreta tornarà a intentar fer-lo fora, però ara amb tots els trumfos a la mà.

Josep Ma. Sanmartí

En matèria autonòmica l'últim invent correspon a la Comunitat Autònoma de Madrid i al seu president, Joaquín Leguina (PSOE). Es tracta d'un president que no solament governa en minoria parlamentària, sinó que l'assemblea regional l'ha censurat i per tant, li bloquejarà des d'ara totes les iniciatives parlamentàries que gosi presentar. Ara bé, per un vot (mig si es té en compte que va ser una abstenció) el candidat alternatiu a la presidència regional, Alberto Ruiz Gallardón, del Partit Popular no va poder obtenir la nominació presidencial i formar un consell executiu de centre-dreta. El pacte entre el PP i el CDS va rutllar perfectament en aquesta ocasió, però per molt poc no va ser suficient per desplaçar els socialistes del poder regional. Aquesta presidència havia de compensar en part la cessió al CDS de l'apetitosa alcaldia de Madrid, que els centristes tenen ja a frec de dits.

Durant dos anys, el CDS ha refusat de fer coalicions amb el PSOE per formar un govern de centre-esquerra, i amb el PP per formar una majoria de centre-dreta. Cal subratllar que la suma de vots entre els diputats socialistes i els d'IU no era suficient tampoc per a formar una coalició estable, que d'altra banda, IU no veia amb molts bons ulls. Això no obstant, val a dir que les relacions entre comunistes i socialistes a l'Assemblea Parlamentària han rutllat força bé. Però el problema no era aquí.

De sobte, i sense que es produís cap fet rellevant, el CDS va decidir al mes de maig passat acostar-se al PP i presentar diverses mocions de censura, concretament contra quatre ajuntaments socialistes de capitals provincials i contra el consell executiu de la Comunitat Autònoma de Madrid. Al mateix temps, els centristes entraven al govern de Castella-Lleó, amb un pre-

Joaquín Leguina.

sident del PP (José Ma. Aznar), però, també en una situació molt precària. El debat de la setmana passada a l'Assemblea de Madrid no va esvaïr la sensació que la moció de censura contra Leguina era, per tant, un simple episodi d'una maniobra més àmplia decidida pels estats majors dels dos partits de centre-dreta. És a dir, que no es tractava d'una decisió autònoma dels polítics regionals, sinó que aquests complien instruccions de la direcció estatal. L'Ajuntament de Madrid havia de ser per al CDS i la presidència regional per al PP.

La maniobra va fracassar per dues raons. La primera perquè un diputat independent, Nicolás Piñero, elegit en les llistes del PP, es va desentendre de la batalla i es va mantenir en l'abstenció, el vot que li va faltar a Ruiz Gallardón per ser proclamat president. Segons els populars, l'abstenció de Pi-

neiro fou comprada directament per Leguina a base d'operacions immobiliàries, i aquesta sospita originà acusacions molt gruixudes i denúncies molt greus que fins ara no s'han demostrat. Informes periodístics han indicat que darrere de la moció de censura i de l'intent de compra de vots de diputats hi ha grans interessos urbanístics, però l'origen de la moció de censura sembla que rau més aviat en la por d'Adolfo Suárez a un acostament entre el PP i el PSOE, acostament del qual hi havia certament alguns indicis. Suárez va decidir avançar-se i es va agafar del braç del PP.

El resultat electoral del 15 de juny fou el segon factor que derrotà la moció contra Leguina. Els socialistes es van afanyar a presentar l'operació com un lliurament gairebé incondicional del CDS al PP, desautoritzat pels electors. L'argument és molt discutible, però va fer efecte.

En qualsevol cas, el president Leguina és ara, després d'un debat farcit d'atacs personals molt baixos, un dels governants d'arreu de l'estat en una situació més delicada. Mentre pugui anar aplicant el pressupost d'enguany, paciència. Però a partir del mes d'octubre ja no podrà fer res de bo i, a més, dependrà sempre del vot de Nicolás Piñero, no cal dir que sotmès a fortíssimes pressions per tots els costats. Caldrà veure quin conill pot treure del barret d'aquí a la tardor, abans que previsiblement la dreta torni a la càrrega amb una segona moció de censura que, potser, tindria el vot favorable del diputat Piñero... o del seu substitut.

Ara, els números canten. Joaquín Leguina fou elegit president amb els vots a favor del PSOE i d'IU, els contraris del PP i l'abstenció del CDS. Ara té 48 diputats en contra (PP i CDS), 40 a favor (els socialistes), 7 que feren anul·lar el seu vot (IU) i una fràgil abstenció, la de Piñero. I a governar s'ha dit. □